

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 5T/10/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115010115
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alexandra Osadská
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2016:4115010115.7

Rozhodnutie

Okresný súd Nitra, samosudkyňou Mgr. Alexandrou Osadskou, v trestnej veci obžalovaného N. C., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Nitre dňa 26.01.2016 takto

r o z h o d o l :

obžalovaný
N. C. B. S. R. M. Z. S. G. Y. Ý. , narodený XX.XX.XXXX D. C.,
trvale bytom Z. XX,

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

ako otec maloletých detí C., I., narodeného XX.XX.XXXX, I., narodeného XX.XX.XXXX, Q., narodeného XX.XX.XXXX, G., narodeného XX.XX.XXXX a J., narodenej XX.XX.XXXX, všetky bytom u matky I. C. v Z., hoci má k týmto vyživovaciú povinnosť zo zákona o rodine a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/184/2005, právoplatným 09.01.2006 v časti výživného, mu výška tejto povinnosti bola určená sumou vo výške 232,36 eur mesačne spolu na všetky deti vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, pričom vyživovacia povinnosť voči I., narodenému XX.XX.XXXX k decembru 2014 zanikla, si túto povinnosť úmyselne neplní tým, že hoci vie o svojej vyživovacej povinnosti, pracuje ako živnostník, výživné na svoje deti pravidelne a načas neplatí, čím za obdobie od 01.01.2009 do 26.01.2016, po odpočítaní zaplateného výživného vo výške 7.650,- eur dlhuje na výživnom 7.668,73 eura k rukám matky detí, a toho skutku sa dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/54/2014, právoplatným 28.06.2014, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona,

t e d a :

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného, tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas a na viacerých osobách a tento čin spáchal hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

t ý m s p á c h a l :

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) , písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona, § 127 odsek 12 Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra sp. zn. 3 Pv 644/14/4403, podanej na Okresný súd Nitra (ďalej len „súd“) dňa 09.02.2015, tento prejednal trestnú vec proti obžalovanému N. a na hlavnom pojednávaní v dňoch 14.04.2015, 10.11.2015 a 26.01.2016 vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkyne I. C., a tiež prečítaním listinných dôkazov, ako aj oboznámením ďalšieho obsahu spisu.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bol zistený skutkový stav tak, ako je opísaný vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný N. C., na hlavnom pojednávaní dňa 14.04.2015 vypovedal, že je pravdou, že neplatil výživné na deti, svoje konanie však odôvodnil tým, že mal pred rokom úraz, kedy prišiel o dva prsty a kvôli tomu nemohol pracovať. Obžalovaný uviedol, že je živnostníkom podnikajúcim v autodoprave a viacero firiem mu dlhuje peniaze. Obžalovaný bol ochotný vyplatiť výživné a keby mu boli vyplatené peniaze z dlžných firiem mal by na vyplatenie celého dlžného výživného. Obžalovaný sa vyjadril, že svojim deťom dáva peniaze vždy, keď prídu za ním, ale nikdy o tom ich matka nevie. Obžalovaný sa vyjadril, že vďaka fungujúcej živnosti bol schopný svojim deťom pravidelne prispievať. Zabezpečil farmu za 40 tisíc eur a o syna I. sa osobne staral celý rok, pretože bol problémový. Obžalovaný vypovedal, že firma SONY mu dlhovala 7 tisíc eur, firma HYLLA 4 až 5 tisíc eur a firma ŠEBO okolo 5 tisíc eur. Stále podnikal a v čase pojednávania nesplácal žiadny úver. Obžalovaný sa vyjadril, že jeho bývalej manželke nevadilo, že neplatil na deti výživné až do októbra 2014, kedy sa rozhodla, že si kúpi auto. Obžalovaný bol v minulosti uznaný vinným pre neplatenie výživného na U. M. na Okresnom súde Trnava, ktorý nie je jeho synom, len si ho osvojil.

Svedkyňa I. C., na hlavnom pojednávaní dňa 14.04.2015 vypovedala, že s obžalovaným má 5 detí, voči ktorým má obžalovaný vyživovaciu povinnosť, ktorú si neplnil asi tri až štyri roky, napriek tomu, že ho na túto povinnosť upozorňovala cez deti. Svedkyňa uviedla, že obžalovaný jej vždy platil osobne a keďže uhradené platby nikdy nezodpovedali dlžnej sume, svedkyňa si všetky platby zapisovala. Podľa výpovede svedkyne jej obžalovaný naposledy zaplatil v januári 2014. Ku dňu výpovede dlhoval obžalovaný na výživnom sumu asi vo výške 7.600 eur. Svedkyňa potvrdila, že syn I. bol od decembra 2013 u obžalovaného, ale zároveň uviedla, že obžalovaný neposielal syna do školy a brával ho so sebou na fušky a od mája 2014 bol naspäť doma. Od začiatku decembra 2014 je syn I. evidovaný na úrade práce a ostatné deti chodia do školy. Ona pracuje ako zdravotná sestra a jej mesačný príjem je 670 eur, plus rodinné prídavky. Svedkyňa žije so svojimi deťmi a s matkou, ktorá jej finančne pomáha. Svedkyňa vypovedala, že obžalovaný vedel o tom, že jeho deti nevyhnutne potrebujú výživné. Deti sú s obžalovaným v stálom kontakte. Občas dostanú od obžalovaného nejaké drobné, ale tie si väčšinou odrobia na farme. Táto farma bola zriadená obžalovaným pre syna I., ktorý študuje poľnohospodársku školu, tento však kvôli nej zanedbáva školu a musel opakovať ročník. Obžalovaný navádzal syna I., aby nechal školu a išiel pracovať k nemu. Obžalovaný žiadnym iným spôsobom neprispieval na výživu detí. Na doplňujúcu otázku prečo svedkyňa prvýkrát upozornila obžalovaného na dlžné výživné až v septembri 2014 uviedla, že dovtedy mu dávala šancu to zaplatiť.

Súd za splnenia podmienok a postupom podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku čítal výpoveď svedkyne z prípravného konania zo dňa 15.01.2015 za účelom odstránenia rozporov, v ktorej svedkyňa uviedla, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť riadne plnil do konca roka 2008. Od roku 2009 začal platiť výživné nepravidelne a v rôznych výškach. Všetky platby obžalovaného boli platené v hotovosti do rúk svedkyne. Svedkyňa si o nich viedla evidenciu. Náhradné výživné z Úradu práce sociálnych vecí a rodiny svedkyňa nepoberala. Následne podala svedkyňa na obžalovaného exekúciu, ktorou boli vymožené dve sumy. Odvtedy obžalovaný platil výživné sporadicky. Na Vianoce 2014 obžalovaný nedal deťom žiadne darčeky. Svedkyňa uviedla, že výdavky si delila so svojou matkou. Svedkyňa financovala všetky potreby detí a úver, ktorý si zobrala na rekonštrukciu a jej matka platila stravu a energie. Svedkyňa vo výpovedi uviedla presný rozpis všetkých platieb, ktoré jej obžalovaný za jednotlivé roky uhradil, a aj výšku neuhradeného výživného, ktorá bola k januáru 2015, po odrátaní všetkých ňou evidovaných platieb vo výške 7.160,09 eura. K týmto rozporom vo výpovediach svedkyňa uviedla, že to čo vypovedala

v prípravnom konaní bola pravda a na hlavnom pojednávaní to neuviedla z dôvodu, že nemala pri sebe záznamy o uhradených platbách, ktoré v pri výpovedi v prípravnom konaní mala k dispozícii.

Svedkyňa zároveň uviedla, že vo výške dlžného výživného je zarátane aj obdobie, počas ktorého jej syn I. žil s obžalovaným z dôvodu, že v tom čase sa syn I. chodil domov najesť, oprat' si veci a niekedy mu dávali aj vreckové.

Obžalovaný sa k výpovede svedkyne vyjadril, že v čase keď u neho žil syn I. tak ho každé ráno zobudil a poslal do školy. Ak I. nechcel ísť do školy musel ísť s obžalovaným, aby sa naučil čo je to robota. Zároveň obžalovaný uviedol, že synovi I. zaplatil vodičský preukaz, ktorý nedokončil.

Súd na hlavnom pojednávaní oboznámil aj ostatný obsah trestného spisu, z neho najmä prečítal na vec a na osobu obžalovaného sa vzťahujúce listinné dôkazy.

Z podrobného prehľadu úhrad poskytnutých I. C. od júla 2005 do marca 2012 a od roku 2009 do januára 2015 vyplývalo, že v období od júla 2005 do decembra 2008 si obžalovaný riadne plnil vyživovaciu povinnosť, aj keď nepravidelnými platbami v rôznych výškach, a od augusta 2005 vždy po termíne splatnosti. Od 01.01.2009 do 01.01.2015 platil obžalovaný výživné veľmi nepravidelne a málokedy v stanovenej výške.

Z rodných listov detí J. C., narodenej XX.XX.XXXX, G. C.É., narodeného XX.XX.XXXX, Q. C., narodeného XX.XX.XXXX, I. C., narodeného XX.XX.XXXX a I. C., narodeného dňa 11.07.1997, súd zistil, že obžalovaný je ich otcom.

Z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C 3/04 zo dňa 02.06.2005 vyplynulo, že manželstvo obžalovaného s matkou detí I. C. bolo rozvedené, deti boli zverené do výchovy a opatery matky a obžalovaný bol zaviazaný prispievať na výživu maloletých detí sumou tak, že na I. mal prispievať sumou 2.000,-Sk mesačne, na I. sumou 2.000,-Sk mesačne, na Q., G. Z. J. 1.000,- Sk mesačne na každého z nich, spolu vo výške 7.000,-Sk.

Z exekučného príkazu EX 1615/2011-13, vydaného súdnym exekútorom N.. I. Š. na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C 3/04-112 zo dňa 02.06.2005 vyplývalo, že tento bol vydaný v prospech detí I., I., Q., G. Z. J. proti povinnému N. C. a že dňa 10.10.2011 bolo zriadené exekučné záložné právo na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v Katastrálnom území Z., vedené na W. Č.. XXX a nachádzajúce sa v Katastrálnom území Z. vedené na W. Č.. X vo vylučnom vlastníctve obžalovaného

Z trestného rozkazu Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/54/2014 vydaného dňa 09.06.2014, právoplatného dňa 28.06.2014, súd zistil, že obžalovaný bol právoplatne uznaný vinným za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky. Obžalovanému bola zároveň uložená povinnosť smerujúca k tomu, aby viedol riadny život, a aby v skúšobnej dobe zaplatil zameškané výživné.

Zo správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra súd zistil, že I. C. poberá na štyri deti prídavok na dieťa od 01.07.2002 doposiaľ a na syna I. C. poberala od 01.07.2002 do 31.08.2014, vo výške 94,08 eur mesačne. Menovaná nepoberala pomoc v hmotnej núdzi, ani náhradné výživné a v evidencii uchádzačov o zamestnanie bola evidovaná v dobe od 18.11.2005 do 02.04.2006.

Zo správy Sociálnej poisťovne vyplývalo, že I. C. bola registrovaná u zamestnávateľa Špecializovaná nemocnica sv. Svorada Zobor n.o. od 03.04.2006 ako zamestnanec s pravidelným príjmom a v Obci Zbehy od 02.06.2011 ako zamestnanec s nepravidelným príjmom. Menovaná nepoberala dávky v nezamestnanosti, dôchodok, úrazové dávky a dávky garančného poistenia. I. C. poberala len nemocenské dávky v mesiaci marec, apríl a máj 2013.

Z potvrdenia zamestnávateľa o príjme I. C. vyplývalo, že menovaná mala od apríla 2006 pravidelný príjem.

Zo správy Obce Zbehy súd zistil, že I. C. je rozvedená, žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou a s piatimi deťmi. V obci má dobrú povesť a nikdy nebola zamestnancom Obce Zbehy.

Zo správy o povesti z Obce Zbehy vyplývalo, že obžalovaný v mieste trvalého pobytu má dobrú povesť, žije so svojou priateľkou a jej dvoma deťmi. Z odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ sedemkrát súdne trestaný, pričom štyrikrát sa neho hľadí, akoby nebol potrestaný. Naposledy bol obžalovaný uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/54/2014 vydaného dňa 09.06.2014, právoplatného dňa 28.06.2014 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace s podmienočným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky. Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky súd zistil, že obžalovaný bol trikrát priestupkovo prejednávaný za spáchanie štyroch priestupkov v cestnej premávke. Zo správy Zboru väzenskej a justičnej stráže vyplývalo, že obžalovaný nikdy nebol vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody. Z lustrácie v evidencii Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vyplývalo, že voči obžalovanému bolo vedených trinásť trestných stíhaní, z ktorých bola v siedmich prípadoch podaná obžaloba na súd. Z lustrácie v databáze súdov vyplývalo, že obžalovaný v štyroch spisoch vedených na Okresnom súde Nitra vystupuje ako odporca. Zo správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra súd zistil, že obžalovaný bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie v dobe od 13.09.1991 do 25.07.1993 a nepoberal štátne sociálne dávky, konkrétne prídavok na dieťa, či rodičovský príspevok. Zo správy Sociálnej poisťovne vyplývalo, že obžalovaný nebol registrovaný u žiadneho zamestnávateľa a ani ako samostatne zárobkovo činná osoba. Obžalovaný nepoberal dávky v nezamestnanosti, nemocenské dávky, dôchodok, úrazové dávky a dávky garančného poistenia. Obžalovaný bol evidovaný ako samostatne zárobkovo činná osoba v období od 22.04.1994 do 31.12.2000 a od 01.07.2005 do 30.06.2007.

Z výpisu zo Živnostenského registra vyplývalo, že obžalovaný podnikal pod obchodným menom N. C. SEIKO TRANZ v období od 22.04.1994 do 07.02.2011 s predmetom podnikania cestná nákladná doprava, autobazár, vnútroštátna nákladná doprava, v oblasti nakladania s odpadmi, recyklovanie nekovového odpadu a zvyškov, sprostredkovanie obchodu v rozsahu voľnej živnosti, maloobchod a nákladná cestná doprava vykonávaná vozidlami s celkovou hmotnosťou do 3,5 t vrátane prípojného vozidla.

Zo správy Daňového úradu Nitra vyplývalo, že obžalovaný si podal daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb iba za rok 2009 a 2010, keď 07.02.2011 ukončil živnosť, kde uviedol za rok 2009 príjmy vo výške 10.070,- eur, výdavky vo výške 6.050,- eur a základ dane vo výške 4.020,- eur. Za rok 2010 si uviedol nulové príjmy, ako aj výdavky.

Z výpisu z Obchodného registra vyplývalo, že obžalovaný bol jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti ZAPO STAV s.r.o., ktorá bola zapísaná do obchodného registra dňa 03.06.2010 s predmetom činnosti v oblasti stavebníctva. Dňa 03.06.2010 obžalovaný splatil vklad, ktorý tvorí základné imanie spoločnosti vo výške 10 000,- eur.

Z daňového priznania spoločnosti ZAPO STAV s.r.o. za zdaňovacie obdobie od 03.06.2010 do 31.12.2010 súd zistil, že v tomto období spoločnosť nemala žiadne zisky ani výdavky, vlastné imanie mala 10.000,-eur. Z ďalších daňových priznaní vyplývalo, že predmetná spoločnosť bola v roku 2011 v strate, pričom majetok spolu bol 25.900,-eur, v roku 2012 a v roku 2013 mala nulový výsledok hospodárenia, pričom majetok spoločnosti v roku 2012 tvoril hodnotu spolu 9.900,-eur.

Zo správy o majetkových pomeroch Centrálného depozitára cenných papierov SR, a.s. súd zistil, že obžalovaný bol majiteľom dlhopisu Fondu národného majetku Slovenskej republiky od 01.01.1996 do 12.11.2014. Obžalovaný však nebol majiteľom cenných papierov, nemal registrované záložné právo k cenným papierom, ani zabezpečený prevod cenných papierov a nebol akcionárom listinných akcií na meno. Obžalovaný nemá účet majiteľa zaknihovaných cenných papierov. V evidencii RM-S Market, o.c.p., a.s. nemá obžalovaný evidované žiadne cenné papiere.

Z výpisu z Katastra nehnuteľností vyplývalo, že obžalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v Katastrálnom území Z.V., vedených na W. Č.. XXX a nachádzajúcich sa v Katastrálnom území Z. vedených na W. Č.. X. Konkrétne obžalovaný vlastnil záhrady a zastavané plochy

a nádvoria nachádzajúce sa tak v zastavanom území obce Alekšince ako aj mimo neho, a záhrady a zastavané plochy a nádvoria s domom nachádzajúcim sa v zastavanom území obce Zbehy - Andač.

Zo zoznamu vozidiel vyplývalo, že obžalovaný vlastnil sedem nákladných vozidiel a tri osobné vozidlá, pričom na všetkých mal exekútorскую blokáciu.

Z potvrdení svedkyne C. súd zistil, že obžalovaný ku dňa 01.04.2015 neuhradil dlžné výživné vo výške 7.392,45,- eur, tak ako sa zaviazal. Dňa 18.08.2015 obžalovaný uhradil sumu vo výške 650,- eur, dňa 10.11.2015 uhradil 100,-eur.

Z oznámenia od svedkyne I. C. zo dňa 25.01.2016 súd zistil, že obžalovaný ku dňu podania oznámenia už dodatočne neuhradil žiadne výživné.

V súvislosti s ustálením výšky zaostaleho výživného, ktoré mal obžalovaný povinnosť zaplatiť k rukám matky ku dňu 26.01.2016, súd konštatoval s poukazom na vykonané dokazovanie, že za preukázané obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti mal vzniknúť obžalovanému dlh na výživnom za obdobie od 01.01.2009 do 01.02.2015, do podania obžaloby, vo výške 7.027,33 eura, nie 7.160,09 ako bolo uvedené v obžalobe zohľadňujúc pritom svedkyňou I. C. potvrdené zaplatené výživné v sume 6.300,-eur, pretože obžalovaný bol povinný do decembra 2014 platiť výživné vo výške 232,36,- eur/mesačne, ale od decembra 2014 obžalovanému zanikla vyživovacia povinnosť voči synovi I., narodenému XX.XX.XXXX, tak ako to vyplynulo z výpovede svedkyne C. na hlavnom pojednávaní 14.04.2015, preto od decembra 2014 je obžalovaného vyživovacia povinnosť voči jeho trom maloletým deťom vo výške 165,98 eura. Od februára 2015, teda od začatia súdneho konania do vyhlásenia rozsudku, preto dlh na výživnom predstavoval sumu 12 mesiacov x 165, 98 eura ako mesačné výživné na tri deti, spolu v sume 1.991,40 eura, z čoho však v priebehu súdneho konania obžalovaný zaplatil, podľa vyjadrenia svedkyne I. C. 750,- eur a podľa tvrdenia obžalovaného nenamietaného svedkyňou I. C. tiež obžalovaný synovi I. zaplatil vodičský preukaz v sume 600,-eur, teda dlh na výživnom bol ponížený o ďalšiu sumu 1350,- eur, teda celkový dlh na výživnom po odpočítaní všetkých čiastočných úhrad bol vypočítaný súdom na sumu 7.668,73,- eura (/dlh do podania obžaloby 7.027,33 eura + dlh počas súdneho konania 1991,40 eura / - /1350 zaplatené úhrady nezohľadnené v obžalobe/= 7.668,73 eura).

Po vykonaní dokazovania súd zhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne za preukázané, že skutok sa stal tak, ako bolo uvedené v skutkovej vete obžaloby a vzhľadom na druh posudzovanej trestnej činnosti upravil v skutkovej vete obžaloby obdobie, v ktorom prichádzalo k neplneniu vyživovacej povinnosti až ku dňu vyhlásenia rozsudku a príkladne k tomu ustálil aj výšku zaostaleho výživného s úpravou čiastočných úhrad a následne nevyhnutne vyjadril, že v danom prípade sa jednalo o úmyselné zavinenie obžalovaného.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne za preukázané, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) , písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona, § 127 odsek 12 Trestného zákona, pretože si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, pričom obžalovaný sa skutku dopustil závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas a na viacerých osobách, napriek tomu, že bol v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/54/2014 vydaného dňa 09.06.2014, právoplatného dňa 28.06.2014.

Hoci obžalovaný vypovedal, že je pravdou, že si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k svojim piatim deťom kvôli nepriaznivej situácii v jeho podnikaní a prisľúbil, že dlh zaplatí do konca súdu, ku dňu hlavného pojednávania tak neurobil, a to napriek písomnej výzve súdu a zákonnému poučeniu o účinnej ľútosti.

Z výpovede svedkyne I. C., ktorá túto učinila na hlavnom pojednávaní, ako aj z obsahu ostatných listinných dôkazov, mal súd za preukázané, že obžalovaný si od 01.01.2009 neplnil svoju vyživovaciu povinnosť riadne a včas, v dôsledku čoho mu ku dňu 26.01.2015 vznikol dlh na výživnom vo výške 7.668,73,- eura.

Výpoveď tejto svedkyne nebola jediným, samostatným usvedčujúcim dôkazom, pretože súd jej výpoveď vyhodnocoval aj v kontexte ďalších dôkazov, teda súd vychádzal aj z výpovede obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní priznal, že si neplnil vyživovaciu povinnosť, ako aj z právoplatného rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C 3/04 zo dňa 02.06.2005, z ktorého obžalovaný bezpečne vedel, že vyživovacia povinnosť mu bola určená a v nadväznosti na túto podstatnú skutočnosť obžalovaný vedel aj to, komu, kedy, koľko a akým spôsobom má platiť výživné, pričom napriek tomu tak od 01.01.2009 nerobil. Nakoľko si matka detí obžalovaného viedla presnú evidenciu uhradených súm výživného obžalovaným, ktorú potvrdila aj na hlavnom pojednávaní a obžalovaný k nej nemal výhrady, súd nemal dôvod pochybovať o období neplnenia vyživovacej povinnosti.

Povinnosť vyživovať svoje dieťa zo Zákona o rodine nespočíva len v poskytovaní peňažného plnenia určeného zákonom, ale aj v povinnosti vyživovať a zaopatrovať dieťa v naturálnej forme, teda vo faktickej starostlivosti o jeho bývanie, ošatenie, hygienu, zdravie, vrátane starostlivosti o jeho výchovu a všestranný rozvoj.

Osoba, ktorá má vyživovaciu povinnosť, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálne možnej výške splnila bez ohľadu na to, že obžalovanému aktuálna životná situácia neumožňovala príjmy v takom rozsahu, z akého sa vychádzalo pri určení vyživovacej povinnosti. V tejto súvislosti považoval súd za potrebné zdôrazniť, že obžalovanému vznikla povinnosť vyživovať iného, teda svojich päť detí, z právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C 3/04 zo dňa 02.06.2005, ktorým bol zaviazaný platiť výživné celkovo v sume 232,36,- eur od 09.01.2006 mesačne až do času, kým deti nebudú schopné sa živiť samé a tiež z ustanovenia Zákona o rodine (§ 62 odsek 3). Do tohto okamihu je obžalovaný ako otec povinný prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, pričom jeho deti majú právo zároveň sa podieľať na životnej úrovni svojho otca. Obžalovaný v čase, keď si prestal plniť svoju vyživovaciu povinnosť, podnikal pod obchodným menom N. C. SEIKO TRANZ, od 03.06.2010 bol jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti ZAPO STAV s.r.o., ktorá nevykazovala žiaden zisk v rozhodnom období, pričom jej vlastné imanie bolo 10.000,-eur a jej majetok sa pohyboval v tomto období od 9.900,-eur do 25.900,-eur, nemal žiadny úver, ktorý by bol povinný splácať, bol schopný zriadiť farmu za sumu vo výške 40.000,-eur, vlastnil dlhopis Fondu národného majetku Slovenskej republiky a bol vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcich sa v Katastrálnom území Alekšince, vedených na W. Č.. XXX a nachádzajúcich sa v Katastrálnom území Andač vedených na W. Č.. X. Napriek svojim finančným možnostiam, si obžalovaný svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť riadne a včas neplnil, odôvodňujúc to platobnou neschopnosťou svojich obchodných partnerov. Obžalovaného nezabavuje zákonnej povinnosti platiť výživné a s tým súvisiacej trestnoprávnej zodpovednosti iba všeobecné poukazovanie na nepriaznivú finančnú situáciu (pohľadávky neuhradené inými firmami) bez existencie objektívnych skutočností (ako je úplná strata možnosti pracovať, napríklad trvalá a celková invalidita, ktoré by mu zabezpečenie dostatku finančných prostriedkov bránili). Pokiaľ je matka schopná užiť päť detí obžalovaného, takúto schopnosť musí mať objektívne aj otec. Rovnako obžalovaného trestnej zodpovednosti nezabavuje ani to, že má ďalšie vyživovacie povinnosti k iným deťom (celkovo má obžalovaný 10 detí). Pokiaľ takáto situácia u obžalovaného existuje, obžalovaný musí vedieť, že výživné má prednosť pred inými, nie nevyhnutnými výdavkami rodičov, preto je povinný zvýšiť svoju aktivitu smerom na vykonávanie práce, ktorá bude riadne zaplatená, prípadne je povinný pristúpiť k vymáhaniu svojich splatných pohľadávok, aby tieto mohol aj naozaj použiť na zabezpečenie potrieb všetkých na neho odkázaných osôb.

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní dospel súd k záveru, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť úmyselne neplnil, napriek tomu, že mu to jeho životná situácia umožňovala.

Z objektívneho hľadiska bolo nepochybné, že obžalovaný si bol a je vedomý svojej zákonnej povinnosti (vyplývajúcej jednak z ustanovenia § 62 ods. 1 Zákona o rodine a jednak z rozhodnutia súdu) prispievať na výživu svojich detí, napriek tomu výživné neplatil a spoliehal sa, že sa trestnej zodpovednosti za svoje konanie zbaví jednoduchým poukazaním na nedostatok finančných prostriedkov v dôsledku nevyplatenia jeho pohľadávok zo strany obchodných partnerov. Súd vyhodnotením vyššie uvedených okolností daného prípadu a osoby páchatel'a u obžalovaného ustálil z hľadiska subjektívnej stránky jeho konania zavinenie vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a) Trestného zákona, nakoľko z konania obžalovaného, ktorý napriek tomu, že o svojej zákonnej povinnosti vyživovať svojich päť detí vedel, výživné neplatil a pre zmenu tohto stavu nevykonal prakticky nič, nemožno konštatovať iný záver

ako ten, že obžalovaný svojou nedostatočnou aktivitou jednoznačne chcel porušiť spoločenský záujem chránený Trestným zákonom, spočívajúci v ochrane nároku oprávnených osôb na výživné.

Zo všetkých týchto dôvodov súd uznal obžalovaného vinným zo spáchaného skutku tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, vrátane jeho správnej právnej kvalifikácie, keďže svojím úmyselným konaním naplnil subjektívnu aj objektívnu stránku prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) , písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona, § 127 odsek 12 Trestného zákona, pretože si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, pričom obžalovaný sa skutku dopustil závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas od 01.01.2009 a na viacerých osobách, napriek tomu, že bol v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/54/2014 vydaného dňa 09.06.2014, právoplatného dňa 28.06.2014.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného poriadku, pričom bral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Súd prihliadol na osobné pomery páchatel'a, keď zistil, podľa odpisu registra trestov, že obžalovaný bol doposiaľ sedemkrát súdne riešený, z toho sa štyrikrát na neho hľadá akoby nebol odsúdený, naposledy bol obžalovaný uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/54/2014 vydaného dňa 09.06.2014, právoplatného dňa 28.06.2014 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky. Podľa správy Obecného úradu Zbehy má obžalovaný v mieste trvalého pobytu dobrú povesť, žije so svojou priateľkou a jej dvoma deťmi. Z výpisu Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR súd zistil, že obžalovaný bol trikrát priestupkovo prejednávaný za spáchanie štyroch priestupkov v cestnej premávke.

Súd pri úvahe o druhu a výške trestu pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Trestného zákona, prihliadol na spôsob spáchania činu úmyselným zavinením formou priameho úmyslu a jeho následok, ktorým je obmedzenie matky dieťaťa v riadnom zabezpečení potrieb z dôvodu nevyhnutnosti starať sa o deti bez participácie otca dieťaťa. Súd súčasne prihliadol na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 Trestného zákona pod písmenom l), že sa obžalovaný k trestnému činu nepriamo na hlavnom priznal, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti a jej neplatenia a mal snahu dlžné výživné zaplatiť a z prítiažujúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona súd u obžalovaného zistil okolnosť pod písmenom m), že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. Preto podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona vychádzal z trestnej sadzby jeden rok až päť rokov. Súd dôsledne hodnotil aj osobu páchatel'a - obžalovaného, prihliadol na jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd primárne pred obligatónym postupom podľa ustanovenia § 49 odsek 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nemôže podmienne odložiť výkon trestu odňatia slobody, skúmal, či v danom prípade nebude účelné obžalovanému uložiť alternatívne peňažný trest, resp. trest povinnej práce. Súd uzavrel, že takéto tresty by boli za daných okolností nedostatočné a nepochybne by nespĺňali požiadavku najmä individuálnej prevencie, navyše by ich uložením nepochybne došlo ku sťaženiu možnosti úhrady dlžného výživného obžalovaným a preto súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 12 mesiacov, pri ktorého výkone v prípade súhlasu obžalovaného s prácou v ústave na výkon trestu, nedôjde k takému výraznému obmedzeniu možnosti obžalovaného aspoň čiastočne prispievať na výživu svojich detí počas obmedzenia jeho osobnej slobody. Pri ukladaní výšky trestu odňatia slobody sa súd zaoberal aj otázkou možnosti použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 Trestného zákona, najmä ak obžalovanému priznal aj poľahčujúcu okolnosť v §-e 36 písmeno l) Trestného zákona, čím nedošlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, avšak dospel k záveru, že takýto postup neodôvodňovali ani okolnosti prípadu, teda všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie stupňa závažnosti trestnej činnosti (obžalovaný dlhodobo neplnil svoju vyživovaciu povinnosť voči piatim, v súčasnosti voči štyrom osobám), ani osoba obžalovaného (ako objektu trestu), u ktorého súd nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by bolo možné konštatovať, že uložený trest by mohol byť obžalovaným vnímaný citeľnejšie ako u iných páchatel'ov rovnakej trestnej činnosti. Súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa názoru súdu je uložený trest odňatia slobody zákonný, spravodlivý a adekvátny a splní svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 odsek 1 Trestného zákona tak v rámci jeho pôsobenia na obžalovaného, ako aj jeho pozitívneho vplyvu na ostatných členov spoločnosti z hľadiska generálnej prevencie. Súd považoval najmä vzhľadom na okolnosti predmetnej veci (obžalovaný dlhodobo neplatil výživné na svojich päť detí) uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody za nevyhnutné, nakoľko bolo zrejmé, že obžalovaný vnímal predchádzajúci podmienečný trest odňatia slobody iba za formalitu, ktorá mu nezabránila vo faktickom opakovaní rovnakého protiprávneho konania. Podľa názoru súdu po predchádzajúcom podmienečnom odsúdení, ktoré nevedlo k jeho náprave, iba dočasná izolácia od spoločnosti u obžalovaného zmení jeho postoj k plneniu si svojich povinností a v budúcnosti ho bude motivovať k väčšej aktivite, výsledkom ktorej bude schopnosť riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Nitra), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy. Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.